

Artikelvisning

[Tilbage til liste](#) | [Ny søgning](#) | [Rediger søgning](#) | [Print](#) | [Hjælp](#)

[Log ud »](#)

| [Artikel: 1 ud af 23](#) | [Vis næste »](#)

e0615475

Debat: Breve fra læserne

Weekendavisen 21. april 2006, 1. sektion, side 9

Af INFO

Topklasse

Ulrich Kaiser, Dr. rer.pol.

professor i Økonomi

Syddansk Universitet

JEG har med stor glæde modtaget Globaliseringsrådets budskab om, at uddannelser, specielt universitetsuddannelser, skal forbedres i Danmark. Danmark skal være hjemsted for fire universiteter i verdensklasse. Det betyder, at det vil være muligt at betale en konkurrencedygtig løn, at vi tiltrækker folk fra verdens nuværende førende universiteter og at vi kan vælge mellem verdens bedste studerende.

Men når man læser videre i rapporten, så opdager man, at budgetter til forskning og undervisning er de samme som i dag. Hvordan kan det hænge sammen? Man kan selvfølgelig lukke nogle af landets dårligste forskningsmiljøer til gavn for landets bedste, men man må tvivle på, at politikerne er modige nok til det.

Og man bliver smittet med forskningsfusionitis og håber på kæmpestor synergi. Nogle fusioner, for eksempel mellem Handelshøjskolen i Århus og Aarhus Universitet er oplagte, men det er knap så klart for de andre universiteter.

Som professor på Syddansk Universitet, et universitet som opstod gennem en fusion mellem forskellige forsknings- og undervisningsmiljøer i Esbjerg, Kolding, Odense og Sønderborg, kan jeg godt se, at der ligger i hvert fald besparelser i administrationen. Men den slags besparelser vil ikke signifikant forbedre forskningsmiljøer. Hvis man vil øge synergier, så skal man også flytte både ansatte og studerende – og igen må man tvivle på, at politikerne er modige nok til det.

At overveje fordelingen af forsknings- og undervisningspenge er sikkert en god idé. Men måske er det endnu bedre, hvis regeringen indser, at forskning og undervisning i verdensklasse kun er mulig, hvis budgetterne også ligger i toppen. Kloge hoveder er den eneste ressource, vi har her i landet.

Slørets logik

Anne-Marie Vestergaard

cand.mag., underviser og

skribent

TAK til Jette Hansen for en skarpsindig analyse af det muslimske tørklæde i det offentlige rum i WA den 12. april, apropos DR2-

studieværten Asmaa Abdol-Hamid. Tørklædet indstifter og tydeliggør først og fremmest kønsforskellen – og udpeger hermed kvinden som den unormale i en mandsdomineret orden.

Kvinden bliver den anden, kroppen, seksualiteten, i en patriarkalsk kultur, der opfatter det mandlige som værende normen og sandheden. Det er da også meget konsistent med Asmaas egne udtalelser om, at hendes kvindelighed og udseende takket være tørklædet ikke kommer i vejen for det, hun siger og står inde for som professionel person.

Asmaa godtager hermed præmissen: det er en bastant, mandlig orden (her traditionel islam), der lader sig forstyrre, anfægte og true af kvindelig skønhed.

At forskelstænkningen, trods et politisk tilhørsforhold på venstrefløj og feministiske udtalelser, ligger Asmaa meget på sinde, kom ligeledes frem da Jes Stein Pedersen interviewede hende i Deadline 2.

sektion i vinter. Hun kunne da ikke drømme om at gifte sig med en ikke-muslim, for det ville være alt for svært for hende og manden at tilhøre forskellige verdner.

En uddybning af dette traditionelle og antimoderne synspunkt udeblev, men det burde efterhånden

være tydeligt, at Asmaa og andre ligesindede muslimske kvinder føler sig trygge ved

forskelstænkningen og dens foruroligende, reaktionære udspring (som i øvrigt har sin pendant i blandt andet officiel katolsk tænkning).

Køn og religion sætter en forskel. Væk er al moderne tale om individer. I Danmark har vi ikke en kvindeorganisation som den franske »Ni putes ni soumises« (»Hverken ludere eller undertrykte«), der modigt insisterer på »mixité« (kønsblandethed) og gensidig respekt i et multietnisk samfund. Ærgerligt.

» [Gå til søgning](#)

» [Download vejledninger](#)

» [F.A.Q.](#)

» [Se emner](#)

» [Kontakt support](#)

» [Tilmeld nyhedsbrev](#)

Kors

Kamma Ankjærø
Ny Munkegade 80, Århus C

STÅENDE med udbredte arme og ryggen til et dannebrogflag, således at korset er dækket, ses en grinende Naser Khader på forsiden af WA den 12. april. Er Naser Khader ikke klar over, at han hermed håner det, som er helligt for kristne? At det er den korsfæstede selv, han vender ryggen og usynliggør? Hvad ville der ske, hvis en kristen gjorde noget tilsvarende i et muslimsk land? Har Naser Khader et svar på det?

Hvorfor stiller Naser Khader sig an foran korset, som var det ham, der var »frelseren«? Dette er så groft blasfemisk, at der er grund til at spørge, hvad Naser Khader står for?

Nyttigt

Jørgen Lisberg

Iedelseskonsulent

medlem af støtteforeningen for Demokratiske Muslimer

I et debatindlæg i WA i

sidste uge mener Mohey Gharib, medlem af Egyptisk Samfund og 35 år i Danmark, blandt andet, at

»(...) vi almindelige muslimer er lige så demokratiske som almindelige danskere og som jer,

Demokratiske muslimer.«

Nu har vi såkaldt almindelige danskere jo som bekendt mange, mere eller mindre samfundsnyttige

måder at være demokratiske på. Og det har såkaldt almindelige muslimer så vidt jeg ved også.

Som menigt medlem af støtteforeningen forventer jeg, at Demokratiske Muslimer hurtigt og tydeligt vil

have en samfundsnyttig måde at være demokratiske på. g jeg håber endda også, at den vil være

inspirerende

for mange flere end medlemmerne.

Først når Demokratiske Muslimer har ydet et sådant samfundsnyttigt bidrag til udvikling af et

multidemokratisk Danmark, har de bevist, at de med rette kan kalde sig demokratiske. Og først da vil

jeg vide, om jeg fortsat vil være medlem af støtteforeningen.

Mohey Gharib mener også, »(...) at der ikke ligefrem er behov for at skrive under på, at vi er

demokratiske.« Hvormed Gharib sandsynligvis hentyder til, at medlemmer af Demokratiske Muslimer

som forudsætning for medlemskab skriftligt skal bekende sig til seks principper. Som jeg forstår det, har

Demokratiske Muslimeres medlemmer ikke skrevet under på, at de er demokratiske, men på at der er en

veldefineret måde, de vil være demokratiske på.

Og det er vel egentlig ret fornuftigt?

Fordi der jo er så mange måder at være demokratiske på. Og fordi tilstrækkelig – men vel næppe

ukritisk? – enighed om grundlæggende holdninger og mål er en absolut forudsætning for, at en forening

ikke krakelerer i endeløse fraktionskonflikter.

Det er i den daglige omgang med hinanden, at alle vi ateistiske, kristne, muslimske etcetera demokrater

bliver en slags mere samhörige end splittede multidanskere. Men en af forudsætningerne for, at vi bliver

det uden farlige omveje, er, at nogen tydeligt og inspirerende bidrager til fælles viden om, hvordan vi

kan blive det – og stiller med beviser på, at vi kan blive det.

Jeg håber, at Demokratiske Muslimer kan blive én af disse forudsætninger – sammen med mange

andre; som for eksempel Egyptisk Samfund.

Hviderusland

Hans Sloth Kristoffersen

Stud.scient.pol, valgobservatør

formand for SILBA-rhus

Helge Rodes Vej 23, 1.th.

8210 Århus V

HER i 2006 har vi stadig-

væk mindst ét diktatur på europæisk grund, nemlig Hviderusland. EU har hidtil fremstået særdeles

handlingslammet i forhold til netop Hviderusland.

Mens EU i forrige årti var pinligt passiv over for serbernes ugeringer på Balkan på grund af et markant

interesseoverskud blandt medlemsstaterne, hvor alt for mange særinteresser var på spil, gør det

modsatte sig gældende i forhold til Hviderusland. Bortset fra interessen i lidt gasforsyning fremviser

medlemsstaterne et eklatant interesseunderskud, der tilsyneladende lammer EU's beslutningsproces.

Hvad skal EU dog gøre? Hvideruslands samhandel med Rusland gør, at en unilateral blokade fra EU's

side langtfra er tilstrækkelig. Nej, EU skal lægge et seriøst politisk pres på Rusland, så sidstnævnte

ophører med hvert år at subsidiere Hviderusland med cirka 25 milliarder kroner i form af billig energi.

Det er nøglen til afviklingen af Europas sidste diktatur. EU's passivitet har varet alt for længe nu.

Koldkrigs

Jes Fabricius Møller

Dr. Margrethesvej 23

4000 Roskilde

DEN fortsatte kritik af

DIIS-rapporten giver det indtryk, at der er tale om et inkompetent stykke venstresnoet politisk

bestillingsarbejde. Alt det støv, der hvirvles op af kritikere som Jens Gregersen, slører imidlertid den

omstændighed, at rapporten er temmelig ukontroversiel.

Den siger om Den kolde Krig, at den sluttede, fordi Sovjetunionen savnede økonomisk og politisk

bærekraft og ikke magtede at følge med amerikanernes oprustning.

Reagans forcerede politik kulminerede i 1983. DIIS-rapporten hævder ikke, at vi dengang stod på

randen af atomkrig, blot at amerikanernes politik ikke var uden risici, fordi den netop var beregnet på at

provokere og gå til grænsen.

Det bør derfor under ingen omstændigheder undre, at amerikanernes aggressive stil af Kreml blev

opfattet som – ja, aggressiv.

Plat-up komik

Jørgen Nielsen

Bildsøvej 203

Næsby Strand, Slagelse

JOAKIM Jakobsens artikel om Willie Nelsons Lange vej er her og nu eksponenten, som får mig til at tilkendegive den ros, Weekendavisens dygtige journalister alt for sjældent bliver tildelt. Tværtimod må de altid være forberedt på, at ramte hunde hyler højt og i selvtillstrækkeligt navlepilleri geråder udi fornærmelse, hvor såret forfængelighed totalt har taget over, som tilfældet just har været i tilfældet »Diller og Damer«, hvor Anna Libak fuldt berettiget tilkendegiver sin mening om såkaldt stand-up komik.

Det skulle hun ikke have gjort. I hvert fald ikke, om hun skulle undgå at træde en Sebastian Dorset over tæerne.

Nu fik hun så, for at blive i jargonen, hældt en pøs lort ud over sit yndige hoved.

Det havde hun ikke fortjent. Tværtom; for hun peger jo på den unødige, grove forsimpning af sproget, som kunstnere som Kjeld Petersen med flere aldrig forfaldt til at anvende. Hvorfor skal laveste fællesnævner anvendes? Selvom Dorset påstår det modsatte.

Det minder mig om et show, som jeg ufrivilligt var medvirkende i, hvor nogle »komikere« mod betaling havde til opgave at underholde en sagesløs forsamling. Desværre var jeg tæt placeret på de udøvende ordjonglører, som havde svært ved at skjule deres utilfredshed med, at jeg med flere ikke gik med på spøgen og adlød ordren »Giv Agt – Mor Dig«.

For det forventes jo, at man griner med på de rigtige steder, og gør man ikke det, dur man jo ikke som nødvendig medspiller. Endnu værre kan det gå, hvis tilskueren/høreren ikke agerer med på diverse fjollede »op og stå på stolen-indslag«. Så jeg holder mig naturligvis langt væk fra sådanne begivenheder.

Men det skal ikke forhindre mig i at rose Anna Libak for mod og den courage, hun udviser ved at gå imod den forsimpning af sproget og nedgøring af kvinden, der med plat-up komikers mellemkomst er svært oppe i tiden med eksemplet Spangs Damer. Hvor ynksomt.

Skænderi

Kristina Maria Siig

Lektor, dr.jur.

medlem af DRV

Vildmarken 18, Skårup

DET er forsidestof. De har skændtes hos de radikale. »Nogen« insisteret nok på at mene noget til, at de er blevet decideret uenige om det i en politisk diskussion.

Forsidestof fordi? tænker man. Fordi man har tegnet et billede af De Radikale, ifølge hvilket det eneste, de kan blive uenige om, er Munthe & Simonsens nye forårskollektion – helst diskuteret over en latte.

Fordi De Radikale helst kun skal plædere for pladderhumanisme og være gode venner med dem alle sammen og venden den anden kind til. Fordi De Radikale er meget mindre skræmmende, hvis de bliver i karikaturen som akademimoralister med gensidig klappen på ryggen i selvfedme og frelstthed.

Og så kommer de her og mener noget. Og diskuterer politik og tilhørsforhold. Og vil være statsministre. Og som om det ikke var slemt nok, opfører de sig som et levende parti, hvor meninger mødes og brydes – et parti i bevægelse og i interaktion med den politiske virkelighed. Og tillader sig ligefrem at påpege, at man p.t. har vælgere nok til at være en selvstændig magtfaktor uafhængigt af, hvilken af de store drenge, der styrer det i skolegården.

Fy, den er ægte, sagde prinsessen.

Lad os skændes noget mere.

Halaleluja

Birte Jepsen, pensionist

Sivsangervej 61, Tikøb

EN gang til om Adam og Asmaa, men denne gang skal det være med fokus på Adam, jeg kan bedst lide mænd.

Adam Holm er en skribent, jeg har sat pris på. Mens jeg har abonneret på politiken, har hans indlæg været blandt det, jeg skulle læse. Det var også på grund af ham, at jeg ville se udsendelserne.

Men hvad sker der dog? Han fremfører det mest rendyrkede billede på en halahippie uden tænder.

Måske er han blevet inficeret af det ret voldsomme angreb af hensynsbetændelse, som i efteråret ramte Politiken, hvilket fik mig til at opsigte mit abonnement, jeg ville nødig sidde i en lignende situation.

Asmaa vil jeg ikke kommentere, det er der så mange som har gjort, men jeg vil anbefale alle at studere udsendelsen uden lyd, se på kropssproget, det taler virkelig med store bogstaver, ja mere endnu, det siger mere end alt det, som bliver sagt.

Billedtekst:

NFO

Stednavne:

DANMARK RUSLAND

Emneord:

Personer:

ABDOL_HAMID_ASMAA_SOCIALRÅDGIVER KHADER_NASER_FORFATTER

Virksomheder:

DEMOKRATISKE_MUSLIMER

Titler:

Alt materiale i InfoMedia er omfattet af lov om ophavsret og må ikke kopieres uden særlig tilladelse.

En del artikler i InfoMedia indeholder links til andre websites. InfoMedia påtager sig intet ansvar for, at sådanne links fungerer, eller at de angivne web-adresser er korrekte.

[Tilbage til liste](#) | [Ny søgning](#) | [Rediger søgning](#) | [Print](#) | [Hjælp](#)

Norre Søgade 35, 2., 1370 Kbh. K, Tlf.: 33 47 14 50, Fax: 33 11 56 28, info@infomedia.dk, CVR-nr: 26937698